

ten havde sagt, at Lovens Arm skal ramme enhver . . . (*Konseilspræsidenten*: „Række“ til enhver!) . . . Ja, naa til enhver, og han sagde, at han var fuldstændig enig deri, men han udtalte videre, at den kun skulde rettes mod dem, naar de havde fortjent det, og her sagde han om Ministeriet, at Ministeriet i dette Tilfælde anvendte ikke dette, men det anvendte personlig Forfølgelse. Og han vendte sig derefter mod Adressebevægelsen og sagde, at naar han skulde undersøge Motiverne til den, vare de ikke de bedste. Han udtalte i Forbindelse dermed: „Jeg tror — det maa jeg indrømme —, at det er en virkelig personlig Forfølgelse, der i mange Tilfælde er Skyld i hele denne Bevægelse, og jeg er overbevist om, at denne Bevægelse vil faa et alvorligt Tilbageslag, og at det ikke skal være til Ære eller Fremgang for Nationen eller dette Ting, at der foretages Handlinger, som Eftertiden sikkert maa fordømme“.

Maa jeg i den Anledning gøre opmærksom paa, at der ikke vil gaa ret mange Dage, inden vi komme ind paa en alvorlig Diskussion om dette Spørgsmaal og ogsaa paa Enkeltheder angaaende Rigsretstiltalen. Men jeg vil gøre nogle ganske almindelige Betragtninger. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har oplyst, at den Gang Ministeriet Deuntzer skulde dannes, og der var Tale om at optage Alberti i Ministeriet, havde det ærede Medlem bragt i Erfaring, at Albertis Pengeforhold vare meget derangedede. Han henvendte sig i den Anledning til Alberti og spurgte, om det var sandt. Jeg gad vidst, hvad andet Svar en Mand vilde give i et saadant Tilfælde, naar det var en „Alberti“, end netop det Svar, han gav, nemlig: Nej. Men der er da noget i Livet, som hedder Finfølelse, og netop for de Mænd, der skulle indtage den høje Stilling — og det er en høj Stilling, aldeles ligegyldigt, om de Herrer lade sig kalde Ekscellencer eller ikke, at staa i Spidsen for Landets Regering —, er det ikke tilstrækkeligt, at de i og for sig ere personlig uangribelige, men der maa end ikke kastes Skygge paa dem for at være noget andet end personlig uangribelige. Altsaa, den Omstændighed, at det ærede Medlem havde bragt i Erfaring — hvad for øvrigt var ganske almindeligt bekendt —, at Albertis Pengeaffærer vare derangedede, burde have været tilstrækkeligt Motive til ikke at optage ham i Ministeriet, og derved vilde uendelig megen Ulykke været sparet.

Nu gik Tiden, og vi rykkede frem til 1907, hvor der her i Rigsdagen blev fremsat meget stærke Beskyldninger mod Alberti. Jeg skal ikke indlade mig paa Enkelthederne deri, det behøves heller ikke, ældre Medlemmer ville selv kende dem. Men hvorledes stillede man sig fra Reformpartiets Side? Den 30. Oktober erklærede Reformpartiets Ordfører, det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen): „Venstre-reformpartiets Stilling til Justitsministeren er uforandret efter de Angreb, der ere rettede imod ham i disse Dage.“ Og ved tredie Behandling af Finansloven udtalte den daværende Konseilspræsident: „Den Forhandling, her har været ført, har ikke givet mig nogen som helst Grund til Misbilligelse overfor min Kollega eller hans Administration.“ Men jeg spørger: Var dermed Beskyldningerne slaaede ned? Beskyldningerne bleve staaende i Befolkningen, og Befolkningen vilde have ren Besked. Saa fik Befolkningen ren Besked, da Alberti i September forrige Aar selv gik op paa Politikammeret og meldte sig som Storförbryder, og de Forhør, som bagefter bleve optagne, viste jo noksom, at den Gang de Beskyldninger bleve fremsatte her i Folketinget i Oktober 1907, og Forlangendet om en Undersøgelse blev fremsat ikke alene af alle andre Partiers Ordførere her i Folketinget, men tillige af alle andre Partiers Ordførere i Landstinget, og Ministeriet og Reformpartiet modsatte sig denne Undersøgelse, havde saavel den daværende Konseilspræsident som den daværende Indenrigsminister været vidende om, at der i Albertis Forhold var Ting, der vare af en saadan Natur, at en Undersøgelse maatte finde Sted.

Det er paa den Maade, Befolkningen har set paa Sagen, og derigennem faar Adressebevægelsen sit ganske naturlige Præg. Det er mig umuligt at forstaa, at man kan bringe dette ind under personlig Forfølgelse af disse to Medlemmer. Jeg mener, Sagen er saa ganske simpel, at den har ikke det allerringeste politiske ved sig, og derfor er der ikke Anledning til at tage den fra et politisk Partistandpunkt. Det er ganske simpelt Spørgsmaalet om, Ønsket om fuld Klarhed over, om de to ærede Medlemmer have gjort sig skyldige i Fejl i deres Embedsførelse eller ikke. Vi dømme ikke, det have vi ingen Ret til, men vi forlange for Folketingets Æres Skyld og for Befolkningens Skyld, at Sagen kommer for det Forum, som er i Stand til at dømme og i Stand til at sige, hvorvidt de ere uskyldige, eller hvorvidt de